

L'artífex de la unitat dels catalans

JOSEP QUINTANAS*

Ha mort l'artífex de la unitat dels catalans contra Franco i per les llibertats. La notícia del sobtat infart, i ara de la mort, deixa una aspra buidor a l'ànima. Amb l'Antoni, van passant definitivament a la recambra de l'oblit els temps heroics de la lluita per les llibertats des del 68 al 77, i un projecte -ben frustrat- de reconstrucció nacional de Catalunya. Des de l'esquerra, obert i sumant a tothom.

El Guti era l'Assemblea de Catalunya; el Consell de Forces polítiques; el patriotisme d'en Josep Benet i en Gregori López Raimundo; el cinturó industrial defensant els drets nacionals de Catalunya cridant «gibertá, amnitia i estatu d'autonomia». L'eurocomunisme que incorpora la tradició de la tercera internacional a la lluita per la democràcia i la justícia social, com dos fites indestriables. El Guti era el tacticisme pragmàtic ornat amb vocabulari culte, florit i precís. És el projecte de PSUC, partit nacional de Catalunya, el dels 40.000 del IV Congrés. El partit que tan bé definia el malaguanyat Carles Causa: «El PSUC és el PSUC. I ja està». Però no estava.

El Guti també és el secretari general que veu com Serradell, Trives, Celestino, Claret, Frutos i Folch, entre altres, trenquen l'organització per la meitat i l'envien al fracàs. El V Congrés acabà amb el projecte i amb l'Antoni Gutiérrez Díaz com a gran promesa blanca de l'esquerra i de la política catalanes. Treballador, tossut i veterà de tantes dissortades batalles, lluità per la recuperació i la reconstrucció. Al següent congrés recuperà la secretaria general i al VII em cridà a fer-li companyia un parell d'anys al carrer Ciutat. Però allò ja no es podia arreglar. El PSOE era l'esquerra i, com molt bé deia en Jordi Solé Tura, el PCE i el PSUC eren una força subsidiària: treien alguns vots on el PSOE era fort, com Catalunya, Madrid i Andalusia; desapareixia on no ho era tant. Però ell continuà. Acceptà tots els tràngols que li portaren els temps venidors i col·laborà en els canvis i evolucions fins a l'actualitat.

Des de la presa de possessió d'en Joan Olóriz, com a regidor de Girona, no el veia, però quan hem trobat els seus íntims, els seus lleials -en Salvador Milà o la Carme Coll, per exemple-, hem sabut com estava, què feia. I espero que la tristesa per la seva absència, per la seva pèrdua, almenys em permeti retrobar els vells companys, els seus vells amics, com en Cama i en Barluenga, en Maties Vives i l'Andreu Mayayo. I a la M. Àngels Espuny, la discreta i lleial secretària, que, en el meu record, l'ha assistit sempre.

*Secretari d'Organització del PSC de les comarques gironines

Article publicat al Diari de Girona el 7 d'octubre de 2006.